

Puolivuosisatainen yhdistys

Kirjoittanut

VILJIO NIITEMAA

Tieteessä viisi vuosikymmentä on lyhyt ajanjakso: *ars longa, vita brevis* totesivat jo muinaiset roomalaiset. Lyhyt se on myös järjestöelämässä. Silti tällaisenkin periodin taistuessa voidaan pysähtyä pohtimaan, mikä on jonkin tieteellisen seuran image, mihin se pyrkii ja mitä se ehkä on saanut aikaan.

Turun Historiallinen Yhdistys on nyt saavuttanut tämän virsantähtänsä. Yhdistystä perustettaessa sille kaavailtiin kahdenlaista funktiota: toisaalta sen oli toimittava Turun Suomalaisen Yliopiston yhteydessä suomenkielisen historiautkimuksen ja -harrastuksen edistäjänä ja toisaalta tarjota vaihtoehto yksinomaan Helsinkiin keskittyneelle historianutkimukselle.

Molemmat tavoitteet olivat ymmärrettäviä silloisen tilanteen pohjalta. Kansakunta oli vastikään saavuttanut valtiollisen itsenäisyyden. Kansallinen innoitus valtakunnan rakentamiseen ja kehittämiseen kasvoi jatkuvasti ja maan kielellinen enemmistö vaati itselleen sille kuuluvaa asemaa. Vielä sata vuotta aikaisemmin koko kulttuurielämä oli ollut ruotsinkielistä, mutta autonomian aikana sen rinnalle, sitten vuosisatain vaihteen tienoilta lähtien jo ohikin oli kasvanut suomalainen sivistys. Kansanomaisista henkisistä lähteistä se anmensi yhä uusia muotojen ja toimintatapojen rikkauksia.

Yhteys Venäjään oli aiheuttanut suuriruhtinaamaan valtiollisen ja henkisen elämän keskittymisen uuteen pääkaupunkiin, Helsinkiin. Itsenäistymisen alkuvaiheessa tämä sentralisaatio nimenomaan tutkimuksen ja korkeimman opetuksen kentässä tunnettiin laajoissa kansalaispiireissä yksipuolisuutena. Toista vaihtoehtoa etsittäessä katseet olivat kääntyneet maan vanhaan pääkaupunkiin, Turkuun.

Nämä samat tendenssit esiintyivät sekä suomen- että ruotsinkielisellä puolella, jälkimmäisellä taholla, jolla vähitellen oli jouduttu puolustusasenteisiin, ehkä voimakkaampina, ainakin nopeammin käytännön ratkaisuihin johtavina. Joka tapauksessa molemmissa leireissä ratkaisu tilanteeseen nähtiin siinä, että uusi, elinvoimainen kulttuurikeskus oli elvytettävä Turussa. "Itsenäisyytemme aamunkoitossa", kuten ahkeraan viljelty ajan sanonta kuuluu, kylvettiinkin sitten siemen: ensin syntyi ruotsinkielinen korkeakoulu, Åbo Akademi, sitten Turun Suomalainen Yliopisto. Historian kentällä ensin aloitti toimintansa suomenkielinen Turun Historiallinen Yhdistys (1923) ja sitten Historiska Samfundet i Åbo (1930).

Kumpikin yhdistys oli läheisessä yhteistoiminnassa oman korkeakoulunsa kanssa. Nuoren kansakunnan yhteinen pyrkimys oman identiteettinsä, kansallisen omaleimaisuutensa löytämiseen innoitti myös historiantutkimusta molemmissa leireissä. Siksi toimintaan riitti innostusta ja uhrimieltä. Mutta näin jälkeen päin arvioiden voidaan sittenkin sanoa, että turkulainen ratkaisumalli, rinnakkaisuus toisistaan erillisinä, vaikkakin se oli olosuhteiden luoma ja takasi kummallekin autonomisuuden, oli voimien hajoittamista, ja että päätehtävä - toinen vaihtoehto pääkaupungille - tuli vajavaisesti hoidetuksi tai jäi täyttämättä. Tähän myötävaikutti myös se seikka, että taloudelliset edellytykset eivät mahdollistaneet kahden yksityisen tuen varassa toimivan korkeakoulun ja siis myös kahden erillisen yhdistyksen kehittymistä historian piirissä riittävän elinvoimaisiksi. Puute kahlitsi toimintaa.

Toisen maailmansodan ponnistusten ja koettelemusten aika loi lähtökohdan ja perustan uudelle tilanteelle ja asennoitumiselle. Käsitettiin, että kielestä riippumatta ollaan yhtä ja samaa kansakuntaa, vieläpä, että kieli ei ole arvo sinänsä, vaan väline, mistä johtuen kaksikielisyys on välineiden rikkautta.

Turussa muuttunut asennoituminen näkyi vähitellen. Molempien korkeakoulujen keskinäinen yhteistoiminta alkoi yhä useammilla aloilla tiivistyä. Yhtenä näkyvimpänä ulkonaisena merkinä oli v. 1953 yhteispäätöksin aikaansaatu opintojen ja tutkintojen suorittamisen vastavuoroinen hyväksyminen, eräänlainen ystävyys-, yhteis-

toiminta- ja keskinäinen avunantosopimus. Kun sitten valtakunnallisella tasolla ryhdyttiin toteuttamaan periaatetta, että maan kaikkien osien nuorisolla oli oltava yhtäläiset edellytykset korkeakoulussa opiskelun ja eri tahoille valtakuntaa siirrettiin, muutettiin tai perustettiin uusia yliopistoja, Turku oli niiden suhteen toimintayksikkönä valmis.

Tieteellisten järjestöjen kohdalla kehitys kohti hajasijoitusta on ollut paljon hitaampaa. Niiden valtiolta nauttima tuki on yleensäkin pysytellyt suhteellisen vaatimattomana, vielä vaatimattomampana Helsingin ulkopuolella toimivien tieteellisten seurojen. Yksityisen tuen ehtyessä ne ovat joutuneet vaikeuksiin. Helsingissä olevat kaikki tieteelliset keskusjärjestöt ja useimmat seurat hallitsevat siten edelleenkin tutkimuksen kenttää, joskin oireita vähittäiseen muutokseen on havaittavissa.

Turun Historiallinen Yhdistys on muiden ohella kokenut nämä taloudelliset vaikeudet. Siitä huolimatta sitä on askel askelelta kehitetty alkuvuosikymmenien harrastelijamaisesta yhteisöstä korkeammat vaatimukset täyttäväksi tieteelliseksi yksiköksi. Tärkeä askel tähän suuntaan otettiin jo v. 1928, jolloin yhdistys merkitsi yhdistysrekisteriin. Edelleen v. 1966 sääntöjen tarkistuksella yhdistyksen organisaatio muutettiin siten, että sen jäsenistö jakaantui kunnia-, tutkija-, kirjeenvaihtaja-, lahjoittaja- ja vuosijäseniksi. Nämä kategoriat ovat sittemmin vähitellen vahvistuneet niin, että v. 1973 yhdistykseen kuului 5 kunnia-, 41 tutkija-, 15 kirjeenvaihtaja-, 5 lahjoittaja- ja 122 vuosijäsentä. Näiden lisäksi opiskelijajärjestö Kriteikki, jossa pääosa on historian opiskelijoita, on siihen kuuluvine 250 opiskelijoineen kollektiivijäsen.

Nämä muutokset yhdistyksen rakenteessa loivat lähtökohdat uudelauselle kehitykselle. Alkuvuosikymmeninä yhdistyksen jäsenistö oli voittopuolisesti ollut varsinaissuomalaista, ensi sijassa Turun suomenkielisiä. Nyt voitiin ensinnäkin kieliraja murtaa sikäli, että tutkijajäseniksi valittiin sekä Turun Yliopiston että Åbo Akademin historiantutkijoita. Edelleen kunnia- ja tutkijajäseniksi valittiin sellaisia ulkopuolella Turun toimivia ansioituneita historioitsijoita, jotka olivat merkittäväällä tavalla edistäneet yhdistyksen tar-

koitusperiä. Ja vihdoin kirjeenvaihtajajäsenkategoria lavensi yhdistyksen jäsenistön yli valtakunnan rajojen. Kirjeenvaihtajajäseniä on siten Neuvostoliitosta, Ruotsista, Norjasta, Tanskasta, Saksan liittotasavallasta ja Yhdysvalloista, ja he kaikki ovat maidensa huomatuimpiin historioitsijoihin kuuluvia. Jo tämä seikka antoi yhdistyksen luonteelle uuden tärkeän piirteen: kansainvälisyyden.

Kansainvälisen tieteellisen kanssakäymisen alkaessa toisen maailmansodan jälkeen vähitellen elpyä kansainväliset kosketukset laajenivat ja monipuolistuivat jatkuvasti. Ulkolaisten historioitsijoiden vieraillessa Turun korkeakouluissa luennoimassa heidän vierailunsa ulottuivat myös yhä useammin yhdistykseen ja esitelmillään he rikastuttivat sen ohjelmia.

Untena toimintamuotona tulivat 1960-luvulla ulkomaiset ekskursionit. Siemen näille oli niissä kotimaisissa kevätretkissä, joita yhdistys toimintansa alkuvuosikymmeninä oli keväisin tehnyt omaan maan historiallisesti merkittäviin kohteisiin. Ohjelmana pidettiin aluksi tutustumista muinaisiin Hansan keskuksiin, ensimmäinen tällainen ekskursio suunnattiin v. 1964 Gotlantiin, sitten seuraavana vuonna Novgorodiin, sen jälkeen olivat vuorossa Riika, Tallinna ja Tukholma. Tästä Hämeren piiristä opintoretkeilyt ulotettiin yhä kauemmas, niin että v. 1971 tehtiin kolmisen viikkoa kestävä matka Italiaan, jossa ohjelmana oli paikan päällä järjestetty kurssi antiikin historiassa.

Ehkä merkittävimmäksi ulkomaisen yhteistoiminnan muodoksi kehittyivät kuitenkin kansainväliset kongressit. Ohjelmaan sisältyivät edelleenkin silloin tällöin järjestetyt yhteistilaisuudet muiden kotimaisten seurojen kanssa, mm. Suomen Historiallisen Seuran, Suomen Kirkkohistoriallisen Seuran, Historiska Samfundetin ja Naantalin kotisentu- ja museoyhdistyksen sekä Vanhalinnan museon ystävien kanssa. Näistä tilaisuuksista laajin oli yhdistyksen yhdessä Historianopettajain liiton kanssa Turussa alussa vuotta 1965 järjestämät historianopettajain päivät. Kansainvälisistä kongresseista yhdistys oli Turun molempien yliopistojen kanssa v. 1954 isäntänä Pohjoismaisten historiantutkijain kongressissa Turussa. Sen pääteemana oli sääty-yhteiskunnan hajoaminen pohjoismaissa. Alusta-

jat, esitelmoitsijät ja osanottajat olivat kaikista pohjoismaista, tarkkailijoita jopa niiden ulkopuoleltakin. Kongressin raportti painettiin yhdistyksen julkaisusarjassa.

Toisenlainen kansainvälisten yhteiskuntahistoriallisten kongressien kierros lähti käyntiin 1960-luvun loppupuolella. Alustavasti sellaisesta keskusteltiin akateemikko Hans Kruusin vieraillessa Tallinnasta v. 1966 Turussa esitelmoimässä. Yhdistyksen vuorostaan tehdessä ekskursion Tallinnaan v. 1968 siellä pidettiin Kadriorgin linnassa yhteinen seminaari, jossa käytyjen keskustelujen perusteella yhteistoimintaa päätettiin jatkaa. Tarkoitus oli, että ensimmäinen yhteinen symposium Eestin Tiedeakatemia Historian Instituutin ja Turun Historiallisen Yhdistyksen kesken pidettäisiin Turun Yliopiston 50-vuotisjuhlavuoden tieteellisten tilaisuuksien sarjassa keväällä 1970. Sen toteutus lykkäytyi kuitenkin vuodella. Tällöin Turussa pidetyn symposiumin yhteyteen järjestetyssä neuvottelutilaisuudessa, jossa läsnä oli myös suomalais-neuvostoliittolaisen tieteellisteknillisen yhteistoimintakomitean historian jaoston puheenjohtaja, päätettiin symposiumia laajentaa niin, että mukaan tulee myös Neuvostoliiton Tiedeakatemia Leningradin osaston Historian Instituutti. Samalla alustavasti sovittiin 1970-luvun symposiumien järjestämisestä ja ohjelmasta. Seuraava symposium pidettiin v. 1972 Leningradissa. Jatkossa on Tallinna isäntänä v. 1974. Ensimmäisen symposiumin raportti julkaistiin painettuna yhdistyksen julkaisusarjassa.

Yhdistyksen tärkein tieteellinen anti sisältyykin sen julkaisusarjaan. Näin olivat yhdistyksen perustajat jo alkuvaiheessa ajatelleet, kun he sen ensimmäisenä vuotena ryhtyivät ensimmäistä sarjan nimitetty puuhaamaan. Aluksi he eivät rahavarojen saannin sattumanvaraisuuden ja niukkuuden takia rohjenneet antaa sille sarjan yhtenäistä nimeä, vaan niin tapahtui vasta 1930-luvulta lähtien. Osien ilmestyminen ei vielä pitkään aikaan ollut säännöllistä, ei edes 1950-luvulla, jolloin yhdistys alkoi saada vähäistä vuotuista valtionapua. Vuosijulkaisuun siirtyminen mahdollistui vasta v. 1965, josta lähtien Valtion Humanistisen Toimikunnan myöntämä vuotuinen tuki julkaisu-toimintaa varten on sen sallinut. Siihen men-

nessä oli kuitenkin ennättänyt ilmestyä kokonaista 16 nidettä Turun Historiallisen Yhdistyksen Julkaisuja. Sen jälkeen on vähintään yksi osa ilmestynyt vuodessa, eräiden tilapäisrahoitusten johdosta enemmänkin, niin että käsillä oleva juhla-julkaisu on järjestysnumeroltaan 28.

Itse julkaisujen sisältö on myös saanut uusia piirteitä. Jo alusta lähtien oli mm. suomenkielisten tutkijain kansainvälinen käyttö tietyissä rajoissa mahdollistettu, kun kuhunkin tutkielmaan liitettiin saksankielinen referaatti. 1960-luvun loppupuoliskolla näitä kielellisiä rajoituksia väljennettiin, niin että referaatteja voitiin julkaista aiheen luonteesta riippuen myös muilla suurilla kulttuuri-kielillä, edelleen itse tutkielmia voitiin julkaista suurilla kulttuuri-kielillä, jolloin ne varustettiin lyhyellä suomenkielisellä sisällön selostuksella tutkielman alussa. Myös toinen kotimainen kieli katsottiin suomenkielen kanssa samanarvoiseksi. Kuten tästäkin juhla-julkaisusta näkyy, kieli ei enää ole esteenä tutkijain julkaisutal-
selle; se on julkaisun monipuolistaja.

Yhtenä alkuperäisenä tavoitteena omalla sarjalla oli tarjota julkaisunäyttämö paitsi pienehköille, erityisesti paikallishistoriaa valaiseville tutkimuksille myös pätevyystutkijain ja laajempien väitöskirjajoukkojen yhteydessä syntyville artikkeleille, ns. "lastuille". Nämä tehtävät ovat säilyneet edelleen. Uuden merkittävän funktion julkaisusarja sai 1960-luvulla, kun valtiovalta tieteellisten toimikuntien välityksellä ryhtyi määrätietoisesti tukemaan suurempia yhtenäisiä tutkimushankkeita, nk. projektitutkimusta. Erityisesti tämä uusi muoto soveltui juuri Turun Yliopistolle ja sen historiantieteille. Kun näet suuret valtakunnalliset historiallista aineistoa sisältävät kokoelmat, kuten Valtionarkisto, Sota-arkisto, Kansallismuseo ja Helsingin Yliopiston kirjasto laajana kansalliskirjastona, kaikki ovat Helsingissä, on historiantutkimus enemmässä tai vähemmässä määrin näihin sidottua. Jotta päästäisiin edes jossain määrin lähteiden suhteen omavaraisiksi, oli ryhdyttävä järjestelmällisesti keräämään omia aineskokoelmia. Projektitutkimus soveltu tähän mainiosti, ja kun sitä kehitettiin, kasvoi samanaikaisesti tarve julkaista projektien piirissä kehkeytyvän vilkkaan tutkimus-

toiminnan tuloksia. Niitä onkin painettu sarjan eri osissa artikkeleina, tiedonantoina, raportteina, tutkielmina ja lähdejulkaisuina. Yhteistoiminta yliopiston historian laitosten kanssa on saanut tässä yhteydessä sellaisen konkreettisen muodon, että yhdistys on antanut tutkimusprojekteihin kuuluvista tutkielmista ottaa eripainoksia, jotka laitosten eripainossarjoissa julkaistuina ovat levinneet laajemmaltikin, erityisesti vastaaville ulkomaisille instituutioille laitosten oman jakeluverkoston kautta.

Kun projektit ovat tarjonneet lähdeperustaltaan aivan uutta ennen tuntematonta aineistoa, on opiskelijoiden kypsyyssnäytteiden aiheita voitu valita niiden piiristä. Parhaimmat opiskelijatyöt, jotka tavallisesti ovat melko suuriloisia, ovat niin ikään löytäneet sarjasta ilmestymisfoorumiin siten, että aika ajoin niitä on julkaistu omina niteinään.

Sarjaa on lisäksi pidetty sikäli niin väljänä, että sen osina on joustavasti ja tarpeen mukaan julkaistu erilaisia historiatieteen ympärillä tapahtuvan tieteellisen toiminnan kirjallisia tuloksia: edellä mainittujen töiden lisäksi juhlakirjoja, kongressi- ja symposiumraportteja, yhdistyksen toiminnan selvityksiä ym. Yhdistävänä näkökohtana on ollut historia. Nimenomaan nyt käsillä oleva Turun Historiallisen Yhdistyksen 50-vuotisjuhla-julkaisu osoittaa, että sen kansainvälinen yhteistoiminta on kannuilla tavalla kantamassa hedelmää.¹

Yhdistyksen piirissä on keskusteltu julkaisufoiminan jakamisesta rinnakkaisiin sarjoihin, jolloin tutkielmasarjan rinnalle tulisivat ainakin vieraskielinen sarja ja lähdejulkaisusarja, mahdollisesti väitöskirjataseisten tutkimusten sarja. Näin laajaan toimintaan eivät taloudelliset edellytykset kuitenkaan ole antaneet myöten.

Alkuajan tavoitteista on yhdistys toiminnassaan siten säilyttänyt sen, millä on ollut kestäväää merkitystä. Silloin aikoinaan alulle

¹ Juhla-julkaisun on myös yhdistyksen kirjeenvaihtajajäsen, tri Raimo Pullat kirjoittanut laajan ja arvokkaan tutkielman Pietarin eestiläisistä ja suomalaisista, mutta valitettavasti tilanpuutteen vuoksi se on täytynyt siirtää myöhemmin julkaistavaksi.

pantuja muotoja on kuitenkin laajennettu, väljennetty ja lisätty niin, että seura on kyennyt tarpeen vaatiessa farttumaan vaativampiinkin kansainvälisiin tieteellisiin yrityksiin. Se on täyttänyt paikkansa siinä kentässä, johon se on tarkoitettu.

VILHO NIITEMAA, Ph. D, Professor: *A Half-Century-Old Society*

In science, five decades is a short period of time, *ars longa vita brevis* as the ancient Romans already said. It is also short in the life of an organisation. Still, at the completion of such a period, we may stop to consider what the image of an academic society is, what it has attempted and what it has perhaps achieved.

The Turku Historical Society (Turun Historiallinen Yhdistys) has now reached this milestone. At the society's founding, two kinds of functions were laid out for it: on the one hand it was to operate in connection with Finnish University of Turku as a representative of historical research and practice in the Finnish language and, on the other hand, it was to offer an alternative to historical study centered solely in Helsinki.

Both aims were understandable in terms of the situation existing at that time. The nation had just achieved political independence. The enthusiasm of the people in the building and development of the state was continually increasing, and the country's linguistic majority demanded for itself the position to which it was entitled. Only a hundred years earlier the entire cultural life had been Swedish, but during the period of autonomy a Finnish culture had grown up beside it, already surpassing it beginning around the turn of the century. From popular, intellectual beginnings it acquired ever increasing richness of forms and procedures.

Connection to Russia had caused the political and intellectual life of the Grand Duchy to center on the new capital, Helsinki. During the opening phases of the movement for independence, broad circles of the population saw this centralization, especially in field of research and higher learning, to be one-sided. In seeking an alternative, faces had turned to the country's old capital, Turku.

These same tendencies appeared among both the Finnish- and the Swedish-speaking populations: on the part of the latter, who had gradually been put on the defensive, they were perhaps stronger, at least they more rapidly led to practical solutions. In any case the solution to the situation seemed by both camps to be to stimulate a new, vital cultural center in Turku. "At the dawn of our independence," as the much-used phrase of the period went, the seed, then, was sown: first the Swedish university, Åbo Akademi was established,

then the Finnish Turun Yliopisto. In the field of history, the Finnish Turku Historical Society (1923) began its activities first, followed by the Historiska Samfundet i Åbo (1930).

Each society worked in close cooperation with its own university. The young nation's corporate attempt to find its own identity, its special national character, also encouraged historical study in both camps. For this reason enthusiasm and self-sacrifice sufficed for their activities. But, judging thus from the prospective of time, we can say that the Turku solution-model — parallelism separate from one another — even though it was a creature of circumstances and guaranteed the autonomy of each group, was a dispersal of strength, and that the main task — providing an alternative to the capital — was deficiently attended to and remained unaccomplished. Also contributing to this was the fact that economic prerequisites did not allow for two privately-supported universities, and thus also two separate historical societies, to develop in sufficient strength. Want circumscribed activity.

The time of exertion and ordeal of the Second World War created the starting point and basis for a new situation and new attitudes. People comprehended that they were one and the same nation regardless of language, and further that language had no value in itself, only as a tool, and thus that bilingualism was a wealth of tools.

In Turku this change in attitudes appeared gradually. Joint activities between the two universities began to increase in more and more areas. One of the more visible outward marks was a contract of friendship, cooperation and mutual aid, approving of a mutual exchange of course and research credits, that was accomplished by bilateral agreement in 1953. Later, when the principle that youth from all parts of the country were to have equal opportunities to a university-level education began to be realised at the state level, and new colleges were transferred, moved and established in different quarters of the country, Turku was in these terms ready as a unit of operations.

The development toward geographical diversity has been much slower where academic societies are concerned. The state support enjoyed by them has generally remained relatively insignificant, especially by those academic societies operating outside of Helsinki. When private support has been exhausted, they have run into difficulties. All the academic central organizations and the many societies in Helsinki thus still dominate the field of research, though symptoms of a gradual change are evident.

The Turku Historical Society, like these others, has experienced these difficulties. Despite this, it has developed step by step from a community of amateurs in its opening decades to an academic unit meeting the highest requirements. An important step in this direction was taken already in 1928 when the society was entered in the society register. Then in 1966, when the by-laws were examined, the organisation of the society was changed in such

a manner that the membership was divided into honorary, research, correspondent, donor and annual members. These categories have since gradually grown in strength so that in 1973, five honorary, 41 research, fifteen correspondent, five donor and 122 annual members belonged to the society. In addition to these, the student organisation, *Kritiikki*, with its 250 student members, most of whom are students of history, is a collective member.

These changes in the structure of the society created the spring boards for new developments. In the beginning decades, the membership had been primarily Finnish-speakers from Southwest-Finland, especially from Turku. Now the language barrier has been broken to the extent that historical researches from both Turun Yliopisto and Åbo Akademi have been selected as research members. Also expert scholars of history active outside Turku who have in a significant manner advanced the goals of the society have been chosen as honorary and research members. And finally the correspondent-member category spread the society's membership beyond the country's borders. Thus there are correspondent members in the Soviet Union, Sweden, Norway, Denmark, West Germany and the United States, all of whom are among their countries' most important historians. This factor alone adds an important new dimension to the society's character: internationalism.

When international academic communication began to revive after the Second World War, international contacts continually broadened and diversified. Foreign historians when they visited, lecturing at Turun Yliopisto more and more frequently extended their activities to include the society and enriched its programs with their presentations.

Foreign excursions were a new form of activity that appeared in the 1960's. The seed for these is found in the domestic spring-tours that the society made each spring in its early decades to places of historical interest in Finland. In the beginning, the purpose of the foreign excursions was to gain an acquaintance with Middle Ages Hanseatic centers; the first such excursion was planned in 1964 to Gotland, then the following year, to Novgorod, and after that to Riga, Tallinn and Stockholm. The study tours have extended still further from the Baltic areas, so that in 1971 a three-week trip was made to Italy, the program of which included a course in ancient history arranged on the spot.

However, international congresses have developed into perhaps the most significant form of foreign cooperation. Included in the program have also been joint events sponsored together with other domestic societies, e.g., the Finnish Historical Society (*Suomen Historiallinen Seura*), the Finnish Society of Church History (*Suomen Kirkkohistoriallinen Seura*), the *Historiska Samfundet* and the local culture and museum society of Naantali, as well as with the *Friends of the Vanhalinna* (Old castle) museum. The most extensive of these events was the History Teachers' Days in Turku that the society sponsored

at the beginning of 1965 together with the League of History Teachers (*Historianopettajain liitto*). As for international congresses, the society was host along with both of Turku's universities to a congress of Nordic historical scholars held in Turku in 1954. Its major theme was the dissolution of the estate society in Scandinavia. Those introducing topics, those giving presentations and participants came from all the Scandinavian countries, and observers came from even beyond them. The report of the congress was published in the society's publication series.

Another kind of international social-historical congress got its start in the 1960's. It was first discussed in an introductory way during the visit of academician Hans Kruus from Tallinn to give a presentation in Turku in 1966. The society, for its part, made an excursion to Tallinn in 1968 during which a joint seminar was held at Kadriorg castle where discussions were held that decided to continue joint activities. It was intended that the first joint symposium between the Historical Institute of the Estonian Academy of Sciences and the Turku Historical Society would be held as part of the series of academic occasions arranged during Turun Yliopisto's fiftieth-anniversary year, in the Spring of 1970. However, its realisation was postponed for a year. At the discussion arranged in connection with the symposium held then in Turku, at which the chairman of the historical section of the Finnish-Soviet Union scientific-technical cooperation committee was also present, the decision was made to expand the symposium to include also the Historical Institute of the Leningrad branch of the Soviet Union Academy of Science. At the same time introductory agreement was reached on the arrangement and program of the symposiums for the 1970's. The following symposium was held in Leningrad in 1972. In sequence, Tallinn will be host in 1974. The report of the first symposium was published in the society's publication series.

The most important academic contribution of the society is contained in its publication series. The founders of the society had thought the same already in the beginning stages, for they began to busy themselves with the first volume in the series during the society's first year. In the beginning, due to the chanceiness and scarcity of financial resources, they did not dare to give the series a unified name, and this began to be used only in the 1930's. Publication still did not occur on a regular basis for a long time, not even in the 1950's when the society began to receive a small amount of annual aid from the state. Conversion to a yearly publication became possible only in 1965, from which time annual aid granted by the State Committee on the Humanities has permitted it. Up to that time, however, a total of 16 volumes of Publications of the Turku Historical Society had already appeared. After that at least one volume has appeared each year, sometimes more, because of certain temporary grants, so that this present anniversary publication is number 28 in the series.

The contents of the publications have themselves also taken on new forms.

Already from the beginning, international use of these Finnish-language studies was made possible within certain limits by a German-language summary appended to each study. Toward the end of the 1960's these linguistic restrictions were relaxed to the extent that the summary could be printed also in some other large cultural language depending on the nature of the topic, and further still that the study itself could be published in a large cultural language, in which case it would be furnished with a short Finnish explanation of the contents at the article's beginning. Also the other domestic language was considered to be equal to Finnish. As can be seen from this anniversary publication, language is no longer a barrier to a study's being published, rather it is a diversifier of the publication.

One original purpose of our own series was to offer a place of publication not only for rather restricted studies illuminating local history in particular, but also for studies written to meet qualifications for scholastic degrees and positions as well as for the so-called "shavings", articles born in connection with more extensive dissertations. These tasks have still been preserved. The publication series received a new, significant function in the 1960's when through the agency of the state committee on the Humanities it began to support larger general research plans, the so-called project studies. This new form was especially suited for Turun Yliopisto and its historical sciences. For, when the large national collections containing historical materials such as the State Archives, the War Archives, the National Museum, and the Helsinki University Library as an extensive national library are all located in Helsinki, historical research is to a greater or lesser extent tied to these. In order to become even a certain extent self-supporting in relation to source materials it was necessary to gather systematically our own collections of materials. Project studies suited this excellently and once they were developed there grew at the same time a need to publish the results of the lively research that developed within the projects. And these have been printed in various volumes of the series as articles, notices, reports, studies and publication of sources. Co-operation with the Institutes of history at the University has in this context developed concrete forms, so that the society allows extracts to be taken of the studies relating to research projects. These extracts have been reprinted in the publication series of the Institutes and distributed widely abroad through their own channels.

The projects have offered a completely new, before-untouched body of sources, from among which topics for students' research papers can be chosen. The best works of students, which usually are rather large works, have also had a forum for publication in the series, for from time to time they have been published as volumes of their own.

In addition the series has been kept sufficiently broad so that different kinds of written reports of academic activity in the historical sciences occurring

in the locality have flexibly and according to need been published as its parts: in addition to the works mentioned above these include celebration volumes, congress and symposium reports, explanations of the society's activity, etc. The present 50th anniversary publication of the Turku Historical Society in particular shows that its program of international cooperation has born fruit in a beautiful manner.

Within the society there has been talk of dividing publishing operations into parallel series, so that in addition to a series publishing scholarly studies there would be at least a foreign language series and a series of published source documents, possibly also a series publishing dissertation-level studies. Financial conditions have not, however, favored such broad activity.

From among the original aims of the early period, the society has in its operations thus preserved that which has had a lasting significance. The forms that were begun at that earlier time have however been extended, loosened and added to, so that the society has been able, when necessity has demanded, to take part in more demanding, international, academic enterprises. It has established a place for itself in the field for which it was intended.